

„Je tady krásně, Richarde.“

„Je, pokud máš na dosah tady to auto a dost nafty v nádrži. Ostatně, teď má přijít ta pumpa, kde musíme zaklepat na tu paní u ní doma. Máš někde číslo jejího domu? Abychom nebušili na někoho jiného.“

„Pořád tomu nevěřím, Richarde. Takže my ji třeba vytáhneme od krmení soba, aby nám šla fouknout do nádrže sto padesát litrů nafty?“

„Přesně tak. Má to ale jen asi sto metrů. Na sněžnicích. Má tam být jenom stojan a ona nám ruční pákou napumpuje, kolik se nám do nádrže vejde. Když nebude zrovna na lovu.“

Měli výbornou náladu. Na místo projektu jim zbývalo už jen něco přes sedm set kilometrů a cesta ubíhala dobře.

„Pojď do auta, Briane. Teď to zase vezmu já. Grimme!“ Z hlubokého sněhu vedle úzké silnice se vynořil Grimm – podivně šedivý pes s nádherně modrýma očima. Naskočil si na zadní sedadlo a jednoznačně dal najevo, že je členem týmu. Bylo jim dobře a zabydlelo se v nich vědomí důležitosti jejich poslání v extrémních podmínkách. Zabouchli dveře kabiny, zalilo je příjemné teplo vyhřátého vozu a Richard zařadil.

Blížili se k zimnímu přejezdu řeky Mackenzie. Nedaleko od místa, kde se silnice noří pod led, je molo pro letní přívoz. V období od podzimu do jara je však nahrazeno silnou vrstvou ledu. Pro oba to bude první zkušenost. Neklid nechtěl dát najevo ani jeden z nich. Vědomí, že od mrazivého mohutného proudu hluboko pod nimi je bude dělit pouhá vrstva ledu, je však znepokojovalo.

„Richarde, dlužíš mi vyprávění, jak jsi přišel ke Grimmovi,“ obrátil se na řidiče Brian.

Ten se usmál, pokýval hlavou a záhadně odpověděl: „Jak Grimm přišel ke mně.“ Richard se díval před sebe na zasněženou cestu a téměř se zdálo, že zapomněl, na co se ho Brian zeptal. Richard si promítl v hlavě okamžik, kdy Grimma viděl poprvé. Pak začal docela z jiného konce.

„Briane, chceš si stříhnout, kdo bude ten krám řídit přes Mackenzie? Pokud už bude přejezd otevřený.“

„Snad tam bude nějaká značka, ne? Jestli se smí přejet, nebo ne a jaká vozidla mají přejezd povolený.“

„Chceš si stříhnout?“

„Tak dobře. Na tři, ano?“ Richard mlčky od volantu natáhl pěst a byl připraven. Oba dva třikrát kmitli. Švih! Brian papír, Richard kámen.

„Moment, moment, neřeklo se, jestli přes řeku jede ten, kdo vyhraje, nebo ten, kdo prohraje,“ hájil pravidla Brian.

„Dobře, kdo vyhraje, má tu čest přejet zamrzlou řeku Mackenzie.“
Přikývli a znovu, raz, dva, tři, švih!

„Takže jedu já, Briane. Za chvíli tam jsme. Ale teď o Grimmovi.“

„Jsem ve tvých rukou, Richarde.“

„To bylo hned druhý den mé služby na severu. Šlo o stavbu malé mostní konstrukce. Vlastně to pro mě byla nuda. Celkem dvanáct stavbařů a práce to byla poklidná, neměl jsem ani jeden případ.“

„A tam byl Grimm?“

„Najednou volá *foreman* do vysílačky, že přerušují práci a okamžitě mám jet tři kilometry na jihovýchod, že je mě tam potřeba. Díval jsem se na něj oknem, když mluvil do rádia. Ukazoval mi rukou, že mám jet a nezdržovat se. Moc mi toho nevysvětlil. Jenom mi kynul, že zastavují práci na nezbytnou dobu, co budu pryč, a ať už jedu.“

„Co to bylo?“

„Viděl jsem to, už když jsem byl kilometr na dohled.“ Otočil se k Briantovi a nechal ho chvíli bloudit jeho vlastní zvědavostí.

„No... a co tedy?“

„Hořelo tam. Když jsem přijel blíž, viděl jsem, že už je pozdě. Nebylo téměř co hasit. Část stavení byla ještě v plamenech a s ním i ohrada. Celý jeden roh už byl na popel. Původně to byl srub. Taková menší usedlost. Docela na samotě. Stál tam chlápek, který se snažil ze žlabu pro koně nabírat vodu do džberu a házet ji na ten srub. Byl docela zdravý, a tak jsem si myslel, že moje horlivá návštěva nemá smysl. Ukázalo se ale, že to je farmář z jiného statku, vzdáleného asi pět nebo šest set metrů. Sou sed. Přijel malým nákladákem, když uviděl kouř a pak i plameny.“

„Takže byl popálený?“

„Vůbec ne. Tomu nebylo nic. Jenomže vevnitř byl majitel. To mi řekl on. Tak jsem tam vběhl...“

„Do toho ohně?“

„Ne, Briane, tam, kam jsem šel, byla nějaká ložnice, ale v ní už jen doutnala izolovaná ohniska. Na rámu postele leželo ohořelé tělo. To byl ten majitel. Co se stalo, vlastně nevím. Nemohl jsem pro něj udělat nic než zavolat Mounties, jezdeckou policii. Však víš, to jsou ti jezdci na koních v červených kabátech a širokých kloboucích.“

„Já jsem myslel, že ti vystupují jenom na slavnostech a ve filmu.“

„Kdepak. Jenomže teď jezdí autem. Víc jsem nemohl dělat. Ale ten chlap tam nebyl sám.“

„Grimm?“

„Grimm. Seděl u toho rámu, měl ohořelý celý pravý bok a naříkal. To byl můj pacient.“

Brian se díval na Richarda a vnímal, že jeho vzpomínka je stále příliš živá.

Richard pokračoval: „Ošetřil jsem ho právě tak, jak bych ošetřoval člověka. Víš, Briane, nevím, jestli pro něj byla horší fyzická bolest, anebo že mu uhořel jeho pán, jeho jediný člověk. Ale byl jsem tam já.“

Brian se otočil na zadní sedadlo, kde spal natažený šedivý pes. Ve spánku občas nastražil uši.

„Pak přijeli Mounties a případ převzali. Já jsem sedl do sanitky a pomalu vyrazil zpět ke svému projektu. Když jsem se asi po dvou stech metrech podíval do zrcátka, viděl jsem, jak za mnou utíká pes a napadá na jednu nohu. Musel mít bolesti, a přesto za mnou utíkal...“

Brian se opět obrátil k Richardovi a zahlédl, že se mu něco zatřpytilo v oku.

Richard pokračoval: „Tak jsem zastavil, on mě doběhl a sedl si na silnici vedle kabiny. Od té doby jsme spolu. Tady leží, blbec můj jeden chlupatý. Grimm.“

Brian se dlouze zadíval na psa za nimi. Ten zvedl hlavu, přesvědčil se, že před sebou nad opěradlem řidiče vidí Richardův zátylek, a opět uleh ke spánku. Mlčeli a Richard se mírně usmíval.

„Tak tady je řeka,“ promluvil Brian. Silnice se stočila poněkud doprava a svažovala se k mělkému náspu směřujícímu k ledu. Bělavě šedivá zasněžená plocha se vyzývavě roztáhla doširoka a dodaleka. Vpravo u silnice stálo varování. Brian ho přečetl nahlas.